

Feber (Danish Edition)

Pages: 180

Publisher: EC Edition; 1 edition (October 17, 2013)

Format: pdf, epub

Language: Danish

[DOWNLOAD FULL EBOOK PDF]

Feber Anita Albers Feber Anita Albers © Anita Albers og EC Edition 2012 Redaktør: Birgitte Møller Balladone Omslag: Anne-Lone Krog Møller Grafisk tilrettelæggelse og sats: Per H. Jacobsen Bogen er sat med Giovanni Book ISBN 978-87-91392-89-4 www.ec-edition.dk

1998 Langs vejen med en pakke Marlboro. Iklædt et par 501, der er godt slidte og stive af skidt. En gammel T-shirt. Den er lys lilla, på ryggen står der Fuck the law – Fight the norm. Det var en gave, for lang tid siden. Lige så beskidte og udtrådte Allstars på fødderne, de er gode at gå i. En rygsæk af nyere model på ryggen. Den eneste nye ting, købt til denne rejse. Huden er hvid. Sart og ny. Den vidner om nyt kød på et gammelt kontinent. Håret er snavset og fedtet i bunden. Jeg trænger til et bad. Støvet hvirvler op omkring mig, da bussen, som jeg netop er stået af, suser forbi mig med en faretruende rumsteren fra motoren. Den efterlader en blå os af gammel diesel og får mig til at hoste. Da bussen er passeret, træder den umiskendelige, tørre duft af en slags planter eller træer igen frem, og jeg fylder lungerne med den. Jeg stopper op, graver cigaretpakken frem fra bukselommen og tænder en. Solen skærer i øjnene, men sådan må det være. Jeg bryder mig ikke om at have solbriller på. Den brænder, solen. På huden, på tøjet, på støvet. I vejkantens tørre buske spiller cikaderne deres strengeinstrumenter i provokerende utakt. Et øjeblik tænker jeg på, hvad de mon forsøger at fortælle, men mine tanker afbrydes hurtigt af det syn, der møder mig. Små, pastelfarvede huse strøet rundt omkring, som om en kæmpehånd har rystet de beboelige kasser i hånden og kastet dem ud over bjerglandskabet. Som et slag med terninger. Så myremennesker kan finde ly. Der er få mennesker på gaden, beskidte varevogne og biler, ikke mange cykler, nogle få legende børn. Bussen satte mig af ved denne lille landsby i nærheden af Balzar på hovedvej 21, og nu står jeg her. I udkanten af denne flække, hvis navn jeg ikke kender, og pludselig kommer jeg i tvivl. Hvad fanden laver jeg egentlig her? Jeg tager vandflasken frem og drikker en slurk. Vandet er blevet lunkent, hvilket ikke burde undre mig i denne hede. Da jeg købte flasken i morges på rutebilstationen i Quito, var den iskold. Efter flere timer i bus og til fods er vandet blevet lunkent. Det var meningen, jeg skulle være blevet i Quito, vente i Quito, men jeg kunne ikke udholde byens larm og tæthed. Jeg måtte væk. Ud. Nu er det midt på eftermiddagen. Tirsdag eller onsdag, tror jeg. Jeg ved det ikke, og jeg er også ligeglad. Jetlag og søvnunderskud forvirrer min tidsfornemmelse. Skidt med det. Jeg har ingen planer. Jeg står lidt og kigger mig omkring og ryger min cigaret. Bag de sand- og pastelfarvede huse tårner frodige bjerge sig op som gigantiske, grønne myretuer, og for foden af dem kryber myrerne rundt i åbentstående skjorter og bare fødder i sandaler. Solen hænger højt på himlen. Kun få skyer, lette som bomuldsvat. Jeg tager et dybt hiv. Nyder nikotinen i kroppen og den afslappende fornemmelse, der strømmer til alle celler. Et svagt vindpust får røgspiralen til at skifte retning mod mit ansigt, og jeg vender hovedet, kniber øjnene sammen. På den anden side af vejen lidt længere væk får jeg øje på en mand. Han står med ryggen til mig. Hans overkrop er bar, og han sveder i varmen, mens han flytter nogle kasser fra vejkanten til en lastvogns åbne lad. Når han bøjer sig ned, arbejder musklerne under den naturligt brune hud, og den skinner, fordi den er dækket af små, fine svedperler. Jeg sætter mig i bevægelse, presser mig gennem den tykke varme og går over vejen i hans retning. Han ser kort op, men fortsætter straks sit arbejde. Han er ikke så høj, som han så ud

til at være fra den anden side af vejen. Et øjeblik tøver jeg, men så går jeg helt hen til ham. Han ser igen på mig. Hans ansigt er rynket og furet, og jeg er sikker på, de dybe furer kunne fortælle mange historier, hvis det var det, jeg var ude efter. Hans øjne har samme farve som mørkt rav. "Jeg er lige ankommet hertil. Kan du sige mig, hvor jeg finder et billigt hotel?" spørger jeg på engelsk. Han rynker brynene og ryster på hovedet. "No hotel", siger han og peger energisk ned ad vejen, der må fungere som hovedgade. Han roder i sin bukselomme og finder en Supermaxi-bon frem. På bagsiden skriver han et navn og rækker mig bonen. Bevægelsen kaster lugten af et arbejdende menneske mod mig. Gammel sved, diesel og en svag duft af sæbe. Den billige slags. Han nikker smilende og peger igen, mens han med den anden hånd skubber mig i den retning, han peger mod. Jeg smiler og ler og går i den anviste retning. Et øjeblik kan jeg mærke hans blik mod min ryg, men så hører jeg lyden af papkasser, der læsses på en bil, og en svag stønnen fra et menneske i bevægelse. Da jeg ankommer, ser jeg, at bygningen er større, end den umiddelbart så ud til set fra gaden. Det er en slags pensionat, og det er pænt og velholdt sammenlignet med nogle af de bygninger, der passerede forbi mit vindue i bussen. Der er tre bygninger. Et hus, hvor ejerne bor med den øvrige familie. En lidt mindre bygning, der fungerer som værksted og lagerrum for diverse gamle køretøjer. Den største af de tre ligger bag ved huset og værkstedet, ikke synlig fra gaden. Det er en bygning i to etager med åbne vinduer, hvorfra beigefarvede gardiner blafrer i vinden og spreder duften af vaskepulver. Foran denne bygning er der en bred veranda. Malingen på brædderne er skallet af mange steder, men det giver den blot en naturlig patina. Over døren er navnet malet direkte på muren, Hosteria San Miguel. Rundt om blomstrer store, kraftige hibiscusbuske i røde, orange og gule farver. Verandaen vender ud mod en åben plads. Derhjemme ville det have været en græsplæne, men her er det bare jord og støv, hvorfra et par stride, gule græstotter stritter op hist og her. Ser man bort fra de beskidte containere, der står for enden af den åbne plads, virker det meget harmonisk. Det er smukt, her kan jeg blive et par dage, tænker jeg. Der er ikke mange gæster, men jeg møder alligevel nogle ligesindede. De hilser på mig, for det er åbenbart det, man gør her, selvom man ikke kender hinanden. Den ene er højere end mig. Man kan ane musklerne bag den løse T-shirt og bermudashortsene. Hans hår er brunligt, halvlangt, så det falder ned i hans øjne, der er grønne, tror jeg. Den anden er mindre, spinkel, med briller, der får hans øjne til at virke store og intense. Men jeg kan ikke vurdere hans øjenfarve. Han ser lidt spøjs ud, lidt nørdet, tænker jeg, men han har modsat den høje en uskyldig udstråling. De præsenterer sig som studerende fra Hamborg, og jeg fortæller, at jeg har familie i Tyskland. Vi taler tysk sammen. Som om han lige pludselig kommer i tanke om, at han har glemt noget, rækker den høje af dem mig hånden. "Patrick", siger han og peger derefter på sin kammerat. "Og det er Matthias. Vi kalder ham Tisi." Jeg har svært ved at tilbageholde et smil. Det var dog det grimme kælenavn, jeg længe har hørt, tænker jeg. Men jeg siger ikke noget. Vi aftaler at mødes senere og spise sammen. Jeg vil først skrive mig ind i receptionen, tage et bad og vaske støvet og rejsen af mig. Soverummene er delt ind til drenge og piger. I hvert rum står der seks jernsenge med tynde vattæpper i stedet for dyner, og på væggen hænger der farverige malerier og et krucifiks af mørkt træ. Der står tasker på gulvet, og der ligger tøj og uordentlige vattæpper på fire af sengene. Jeg smider min rygsæk på en af de tomme senge, hvor vattæppet ligger pænt foldet. Rummet bærer en svag, men genkendelig lugt af mug, som ikke lader sig kamuflere af den friske brise, der står ind gennem de åbne vinduer og gardinernes blafrende duft af vaskepulver. Jeg åbner rygsækken og finder et håndklæde og min toilettaske. Min krop skriger efter et bad. Så forlader jeg soverummet, går ud på gangen og ser mig omkring. I stueetagen finder jeg baderummet. Det er til fælles afbenyttelse. Jeg står lidt og kigger betænkeligt på de små, kvadratiske aflukker, ser mig over skulderen, før jeg går ind og lidt nølende tager tøjet af. Jeg bryder mig ikke rigtig om det her, men jeg trænger virkelig til et bad. Jeg lægger tøjet i en bunke på en smal træbænk, skruer på hanen og stikker hånden ind i strålen, stiller mig under den med lukkede øjne. Jeg kan stadig mærke anspændelsen, men så forsvinder den langsomt, skylles væk. Vandet er lunkent, men det føles rart mod huden. Da jeg ser ned, opdager jeg, at vandet er brunligt, før det løber ned i afløbet. Skidtet skylles af mig, mens jeg står med lukkede øjne og lader vandet ramme mig, vaske mig, rengøre mig. Det føles, som om det er første gang. Første gang jeg står under en bruser, og vandet gør mig våd og ren, og jeg nyder det. Mens jeg står der og lader

vandet løbe ned over mig, kommer jeg til at tænke på det derhjemme. Det gik så hurtigt alt sammen. Det var slet ikke meningen, at jeg skulle være taget af sted endnu. Og da slet ikke til denne her lille flække. Men jeg måtte bare væk. Jeg kunne ikke udholde det mere. Jeg måtte væk, langt væk, og stedet her syntes tilpas langt borte. Jeg vasker håret, vasker kroppen. Jeg vasker ikke kun støvet og snavset af mig. Jeg vasker også Danmark af mig, rodet derhjemme, alting. Jeg starter på ny, jeg er ny. Nyfødt og hvid. En lyd på den anden side af mit lille aflukke kalder mig tilbage til baderummet, til pensionatet, til den lille flække i nærheden af hovedvej 21, til Ecuador. Der er nogen. Jeg lader vandet løbe, selvom det er blevet koldt, og jeg får gåsehud. Jeg ved ikke, om det skyldes det kolde vand eller min pludselige frygt for, hvad eller hvem der står på den anden side. Jeg lytter, og des mere, jeg lytter, des mindre kan jeg skelne lydene fra hinanden. Jeg står helt stille, mens de kolde stråler slår mod min hud. Så hører jeg skridt, der forlader baderummet. Jeg er igen alene. Hurtigt tørrer jeg mig, slår et håndklæde om det våde hår og smører mig ind i en bodylotion, der dufter af mandelmælk og bergamot. Jeg klæder mig på, og så er jeg klar. Frisk og ny. Sollyset skærer mig i øjnene, da jeg igen træder ud på verandaen, ren og nyvasket og duftende af noget, der ikke hører til her. Patrick og Matthias sidder på nogle sten i den bageste ende af den åbne plads, og jeg går derned for at slutte mig til dem. Selvom jeg endnu ikke kender dem, er de det eneste, der virker bare en smule bekendt her. De ser ud til at kede sig i solskinnet. Patrick ligner en, der venter på, at noget skal ske. Matthias ser ned i jorden og ridser streger i den med en tør pind. Ved siden af ham ligger en guitar, men han skænker den ingen opmærksomhed. Patrick løfter hovedet, før jeg når hen til dem. Som om han har opsnappet duften af mig, der ikke hører til. Endnu. Han rejser sig, da han får øje på mig, og slår ud med hånden mod en sten på bedste gentlemanmanér. Bevægelsen får håret til at falde ned for hans øjne igen. Det er lidt gammeldags, synes jeg, men jeg tænker, at det er lige meget. Jeg skal ikke være så nærtagende. Det er der ingen grund til her. Her er ikke hjemme. Et billede af en dansk efterårsskov i gyldne og kobberfarvede flammer dukker op for mit indre øje. Kastanjer på vejen, nogle er blevet kørt over af forbipasserende biler, andre ligger bløde og nye i vejkanten med skinnende brunt og fløjsblødt hvidt. Jeg har lyst til at samle dem op i min forestilling. Et par heste på en mark. De ser nysgerrigt op, før de atter hengiver sig til at nippe græs. Hjem. Billedet toner ud. En kort sekvens fra en fremmed filmrulle. Lige så pludseligt, som det dukkede op, forsvinder billedet igen. Filmrullen flapper i filmmaskinen, spolen er tom, og solen skærer mig atter i øjnene og kaster sit sterile, hvide lys på det tørre landskab. Det er sidst på eftermiddagen, og deres skikkelser danner lange, tynde skygger på den gulligt brune jord. I stedet for at begynde at småsnakke om ligegyldige ting byder Patrick mig en cigaret. Philip Morris. Jeg tager imod, selvom jeg har mine Marlboros i lommen. Jeg bøjer mig frem, runder hånden om den flamme, Patricks lighter byder mig, og tænder cigaretten. Min hånd rører ved hans. Kun et ganske kort øjeblik, men det er, som om et lille elektrisk stød stryger gennem hud og knogler og får de små hår i nakken til at stritte ved den tilfældige berøring, og jeg trækker hastigt min hånd til mig. Patrick lader som ingenting, men jeg ved, at han lagde mærke til det. Jeg kan se det i hans selvsikre blik og det selvfede smil, der lurer om hans læber. Er det virkelig sådan, eller er det bare noget, jeg bilder mig ind? Jeg strækker nakken, trækker røgen ned i lungerne, smager på den og puster ud igen. Den er lidt tør. Mine Marlboros er bedre, de har mere smag. Matthias sukker dybt, tager sin guitar frem og begynder at spille Wild World af Cat Stevens. Jeg synger med på omkvædet, for det er den eneste del af teksten, jeg kan huske, og mens jeg synger, smiler jeg og kigger på Matthias. Han smiler tilbage. Mens vi sidder der, kommer en lille gruppe rejsende hen til os, sætter sig, den ene synger med, de to andre sætter sig mellem Patrick og mig, og Patrick begynder at snakke med dem på engelsk med stærk tysk accent. Jeg hører ikke rigtig efter, for trætheden har overmandet mig, men jeg lægger alligevel mærke til, at hans stemme lyder skinger og nærmest påtaget, når han taler engelsk. Den er helt anderledes, end når han taler tysk. "Har I lagt mærke til, hvor tolerant man bliver, når man færdes i et andet land med en anden kultur?" Han ler højt, før han fortsætter: "Jeg mener, her er jeg sgu da ligeglad med, om folk tørrer sig i røven med hænderne, men derhjemme – derhjemme ville jeg synes, det var ækelt." Han nikker selvtilfreds over sin bemærkning. Jeg fnyser umærkeligt og tillader mig at betragte de nyankomne. Det er to fyre og en pige. Deres hud er brun og fregnet, håret langt og stridt, både fyrenes og pigens. Jeg betragter

pigen intensivt. Hun er smuk, mørk-, næsten sorthåret, kraftige bryn og høje kindben. Hun har ingen makeup på, tror jeg. I det ene øjenbryn glimter en piercing, og på den ene overarm kan jeg se en drages hale svinge sig, mens kroppen forsvinder ind under hendes T-shirt. Jeg tænker på, om hendes ting ligger på en af sengene i soverummet. Tanken om at skulle sove i samme rum som vildtfremmede mennesker virker forstyrrende. Hvorfor går det først op for mig nu? Jeg ser på hende igen. Jeg føler mig intimideret af hendes fængende udstråling, men vover alligevel at række hånden frem. "Hej. Jeg hedder Astrid. Jeg er fra Danmark." Hun ser på mig, og hendes dybe, intelligente blik slår mig næsten omkuld. Hun griber min hånd, griner. "Hvad hedder du? Astrit?" Jeg nikker og griner med. Hun fortæller mig, at hun hedder Jessica og kommer fra England. Hun har rejst kontinentet rundt i tre måneder med Noel og Owen. Mens hun siger deres navne, peger hun på dem. Jeg følger hendes hånds retning og ser, at den ene af fyrene sidder og fumler med cigaretpapir, tobak og noget grønligt i en lille pose. Tasmørket er faldet på, men luften er stadig lun og mild. Fyren brænder spidsen af en tyk cigaret, der må være en joint, tænder den, tager et par hiv og rækker den rundt, mens han lader røgen kravle ud ad munden og op langs ansigtet. Røgen dufter. Den minder mig et øjeblik om duften af brændt gran. Mit barndomshjem. Køkkenet. Der flyder med gran og kristtjørn, sløjfer og kunstige røde svampe med hvide prikker og kogler fundet på jorden i en skov. Julemusik fra kasetteafspilleren. En skål med pebernødder. Min mors hænder, der arbejder med det grå ler. Pludselig er hun væk. Gran og sløjfer, alting, ligger på gulvet. Hendes ryg på vej væk. Altid på vej væk. Jeg hentes tilbage til stenene på pladsen foran verandaen af Matthias, der skubber til mig. Han smiler fjoget bag de kraftige briller, der får øjnene til at virke endnu større, og rækker mig jointen. Hans pupiller er udvidede og øjenlågene tunge. Det hvide i øjnene er blodskudt. Jeg tager imod den, men giver den straks videre til Jessica. "Vil du ikke?" spørger hun, og jeg ryster på hovedet og føler mig som en lille pige. Duften af mandelmælk fra min bodylotion blander sig med røgen. Jeg bliver igen mindet om, at jeg ikke hører til her. Jessica kigger længe og indtrængende på mig, som om hun er i gang med en svær overvejelse. Så spørger hun: "Rejser du alene?" Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal svare. Det er en lang historie. Alene? Nej, jeg rejser ikke alene. Jo, jeg er alene nu, men ... Hvordan skal jeg forklare hende, hvordan det hele hænger sammen? Jeg kender hende jo slet ikke. Det var ikke meningen, at jeg skulle sidde her alene i en lille flække på strækningen mellem Quito og Guayaquil. Det var ikke meningen, at jeg skulle rejse herover alene. Meningen var, at jeg skulle følges med min veninde Karen. Jeg kender hende fra seminariet. Vi blev færdige for et par dage siden, og som en god afslutning havde vi planlagt en rejse til Ecuador sammen. Bare rejse rundt, os to piger, opleve verden og finde ud af, hvem vi er, og jeg havde glædet mig. Men så gik alting galt. Først med min mor, så med Jakob, min kæreste, eller rettere min nu ekskæreste. Og så måtte jeg bare af sted. Jeg var heldig at kunne ændre min afrejsedag og komme herover et par uger før. Meningen var, at jeg ville blive i Quito, hvor jeg landede for 36 timer siden, og udforske byen, indtil Karen kom. Men uroen brændte indeni, minderne forfulgte mig, og jeg blev nødt til at gøre noget. Bevæge mig. Så jeg tog min splinternye rygsæk og den første bus ud af byen. Og nu sidder jeg her. Hvordan forklare det til en fremmed? Jeg ser forsigtigt på hende. Det lader ikke til at forstyrre hende, at jeg er så længe om at svare. Hendes blik er blevet drømmende og fjernt, og jeg er ikke sikker på, hun hører mig, da jeg svarer: "Jeg skal mødes med en veninde, om halvanden uge." Nej, hun hører ikke efter. Hun er igen fordybet i sine indre overvejelser. Jeg smiler usikkert. Det er også lige meget. Måske er det bedre sådan. At hun ikke hører mig. Så slipper jeg for flere spørgsmål. Jeg gider ikke tænke på det derhjemme. På mor og Jakob. Jeg gider ikke. I stedet kigger jeg rundt på de andre. Patrick lytter til Noel, der fortæller, hvad de har set og oplevet, og han får ham til at udpege alting i en turistguide. Matthias sidder med guitaren og spiller noget, jeg ikke kender. Pludselig bryder gruppen op. De taler om mad, de er sultne. Jessica spørger i forbifarten, om jeg ikke vil med, men selvom jeg kan mærke sulten bore i maven, ryster jeg på hovedet. Jeg har ikke længere lyst til at have mennesker omkring mig. Jeg er træt, totalt fyldt op af dette land, der er så nyt for mig. Da de går, bliver jeg siddende lidt og vender mig, så jeg kan se den tidlige fuldmåne tung og rund og glødende rød lavt på himlen. Langsomt bliver der stille. På vej væk ser Patrick sig over skulderen, og da han opdager, at jeg bliver siddende, vinker han mig hen til sig. Jeg ryster på hovedet, ser ham hive fat i Matthias og sige noget til ham. Så kommer han traskende over til mig med lange,

ufikse skridt, som om det ikke kan gå hurtigt nok, og sætter sig tungt ved siden af mig. "Er du okay?" spørger han, da han har sat sig til rette på det hårde underlag. Han taler til mig på tysk, og stemmen lyder igen helt anderledes, hvilket også får ham til at virke helt anderledes. Ikke så fjollet og påtrængende, som når han taler engelsk. Det er underligt, hvad et sprog kan gøre ved ens opfattelse af et menneske. Jeg ser undersøgende på ham, før jeg svarer: "Ja, ja. Jeg havde bare lige lyst til at være alene et øjeblik." "Nå, okay. Er det okay, jeg holder dig lidt ved selskab? Så kan vi være alene sammen." Han smiler tilfreds med sin sproglige inkonsistens, og selvom jeg ikke har lyst til hans selskab, nikker jeg, siger ikke noget. Vi rejser os fra stenene og sætter os på verandaens trappe. Vinden hvisker i hibiscusbuskene. Det er blevet helt mørkt nu, og kun månen oplyser pladsen mellem bygningerne. Min mave rumler, dybt og borende som en forsigtig lyd, der bliver enorm i en tom, mørk slugt, og jeg ved, at Patrick hører det. Han griner. "Og du er ikke sulten?" Mens han fortsætter med at grine, graver han en pakke kiks frem fra sin rygsæk og rækker mig den. Den er halvspist, og kiksene er tørre, men det er bedre end ingenting. Han betragter mig med en smøg hængende i mundvigen, og jeg tænker, om han mon begærer mig lige nu. Han ser væk. "Mærkeligt, at det er den samme måne, vi kigger på derhjemme. Den er helt anderledes her", siger han og tager et dybt hiv af smøgen, mens han kniber øjnene sammen. Lidt for dramatisk, synes jeg. Jeg gumler på kiksene og har svært ved at synke dem, fordi de er så tørre. Mens jeg tager en slurk vand af vandflasken, følger jeg hans blik og ser op på månen. "Det er det fedeste", siger han så, mens han holder røgen i lungerne. "Absolut det fedeste", fortsætter han og puster røgen ud. Jeg nikker. Jeg forstår, hvad han hentyder til. Det er befriende at være her. Ingen, der kender mig. Ingen, der kender min historie. Trætheden og tilfredsheden er som en tung, varm kappe, jeg putter mig ind i. Patrick sender mig et sideblik og rykker tættere på mig. Så tæt, at vores skuldre rører ved hinanden, når jeg trækker vejret. Hans berøring giver mig gåsehud. Ligesom når jeg hører en sang eller mærker en duft, der bringer et glemt minde tilbage til livet igen. Men jeg bryder mig ikke om det. Jeg skutter mig og håber ikke, Patrick lægger mærke til det, men han er der med det samme. "Fryser du? Vil du låne min trøje?" Han rejser sig og skal til at trække hættetrøjen af, men jeg ryster på hovedet. "Ellers tak. Jeg må hellere komme ind og sove", siger jeg og rejser mig lidt akavet. Hastigt læner han sig ind mod mig og kysser mig. Hans læber rammer min kind, men kun fordi jeg vender hovedet væk. Han ville have kysset mig på munden. "Sov godt", siger han, og jeg er sikker på, at han har lyst til mig. Der er gået nogle dage. Fem måske. De ligner alle hinanden i denne flække. Jeg burde se at komme videre. Opleve noget. Bevæge mig. Hvis Karen havde været her, ville vi for længst have udforsket hele området. Men Karen er her ikke endnu, og jeg gider ikke rigtig foretage mig noget. Jeg kan godt lide at lave ingenting. Jeg trives, og jeg tror, det gør mig godt. Det bilder jeg mig i hvert fald ind. Dagene har jeg brugt på at hænge ud i solen. Jeg har læst de første hundrede sider af *On the Road*, fordi jeg tænkte, det hørte sig til, men den fanger mig ikke rigtig. Så jeg har bare hængt ud uden at foretage mig noget, andet end at lade tiden gå. Patrick og Tisi har gjort mig selskab. Jeg er også begyndt at kalde ham Tisi. Nu lyder det ikke så dumt længere. Faktisk synes jeg, det passer ganske godt til ham. Jeg kan godt lide ham. Han kan få mig til at grine og slappe af. Han kan få mig til at glemme. Patrick, derimod, går mig stadig lidt på nerverne. Jeg kan mærke, at han søger min opmærksomhed. Han har ikke opgivet. Det er, som om han har fået ejerfornemmelser over for mig, for hver gang Tisi og jeg griner sammen, blander han sig straks, og hver gang jeg taler med en anden, spørger han, hvem det var. Men de er her, og de er de eneste, jeg kan slutte mig til, og jeg er begyndt at bilde mig ind, at jeg kender dem. At vi er venner. En aften sker der noget på *Hosteria San Miguel*. Der har været så stille på det lille pensionat, at jeg næsten har glemt, at der også er en verden uden for pensionatet. Alt dette – landskabet, den tørre, hede luft, stilheden har gjort så stort et indtryk på mig og udmattet mig, at jeg bare har ladet tiden gå. Jeg har ikke set andet af den lille flække end området bag pensionatet, den lille købmand overfor og landevejen, som jeg kom ad for, hvad der virker som år siden. Men denne aften sker der noget. Pensionatejerens fætter Esteban og hans kone Stella, som Patrick og Tisi allerede kender, tager os med på en lokal taverne. Patrick forklarer mig, at Esteban er årsagen til, at han og Tisi besluttede at rejse til Ecuador. Patrick læser sammen med Estebans lillebror Isidro på universitetet i Hamborg. Han ville være kommet med, men havde nogle eksamener, der skulle gentages.

Ligesom jeg tog Tisi og Patrick alene herover for at mødes med deres rejseledsager senere. Jeg tænker, Karen ville synes, det er smart at have en indfødt til at guide sig rundt i landet og se alt det, man normalt ikke ville se. Patrick har allerede flere gange antydnet, at vi kunne rejse sammen, men jeg har kun svaret undvigende. Jeg ved, at jeg ikke ville kunne holde ham ud, men hvad skal jeg sige? Jeg kan jo ikke bare sige det, som det er. Sådan gør man da ikke. Nu ser jeg på dem. Tisi kysser Stella på begge kinder. Mændene trykker hinanden i hænderne, ler og taler højtlydt. Det ser varmt og hjerteligt ud, og jeg kan mærke, hvordan jeg slapper af over det hele i kroppen. Vi kører alle sammen i deres gamle pickup. Tisi, Patrick og jeg sidder på ladet og holder fast, så godt vi kan. Det rumler og bumler, da vi kører ud af landevejen. Vi kører et par kilometer, til vi når Palomarcado. Pickuppen stopper med et ryk, der kaster mig omkuld lige ind i Patricks arme. Det ser ud til at passe ham godt, for han holder om mig længere end nødvendigt. Esteban lukker klappen op, og jeg river mig løs, så jeg kan hoppe ud. Mens jeg børster skidt af mig, fortæller han, at maden er fantastisk her. "Og billig", siger han, mens han lægger håndfladen på min ryg og skubber mig i den retning, hvor han har udset sig et ledigt bord på den overdækkede terrasse. "Der kommer nogle venner lidt senere. Men lad os først spise." Jeg bestiller det samme som de andre og en Pilsener. Kort tid efter bliver en tallerken med kartofler, ris, en bøf af en slags og aji stillet foran mig. Stella peger på den lille skål med aji: "Picante", siger hun og runder læberne, mens hun hiver luft ind og vinker med hånden foran munden. Og hun har ret. Saucen er stærk. Jeg tager en ordentlig slurk af min øl og ler bekræftende til hende. Vi spiser og drikker langsomt, og stemningen er højroset og fantastisk, også selvom de andre det meste af tiden taler spansk, og jeg kun fatter brudstykker. Jeg nyder det, og for første gang, siden jeg ankom til landet, føler jeg mig tryk. Helt og aldeles. Langsomt mærker jeg mætheden brede sig fra maven og til resten af kroppen med en tyngde, der overrumpler mig. Det er ikke kun maden, der mætter mig, tænker jeg. Jeg falder dybere ned i stolen, og det forekommer mig umuligt, at jeg nogensinde skulle kunne rejse mig igen. Dovent lader jeg mit blik vandre ud i aftenens mørke, drikker af min øl. Stemmerne, musikken og støjen fra køkkenet, jeg hører det ikke rigtigt. Kun svagt. Mørket brydes af stearinlysene på bordene rundt om os. De flakker og oplyser ansigterne på tavernens besøgende. Folk spiser og snakker. Nogle ler, men de fleste ser alvorlige ud. Jeg tænker på, om de taler om noget alvorligt, eller om det bare er sådan, de ser ud. Alvorlige. Der går et stykke tid, før jeg opdager, at en lille gruppe har sluttet sig til vores bord. Esteban og Stella har rejst sig og står med ryggen til mig i tumult. Jeg forsøger at se rundt om dem for at finde ud af, hvad der foregår, men det lykkes først, da Stella flytter sig og lader sig kysse på begge kinder af en smuk fremmed. Tre mænd sætter sig ved bordet, vi rykker sammen, så vi sidder tæt på bænken, men jeg hæfter mig kun ved den smukke fremmede. Han præsenterer sig som Alvaro, og som hver gang, jeg siger mit navn i dette land, må jeg gentage det. Han sætter sig over for mig og ser nysgerrigt og direkte på mig, mens han smager på mit navn, stille og roligt, da han lader det finde sin rette lyd i sin mund. Jeg kan mærke varmen i kinderne, da jeg rødmer, og takker stille for den ringe belysning. Han ser indtrængende og uhæmmet på mig, og selvom jeg ikke kan holde hans blik ud, higer jeg efter det, da han begiver sig ud i en længere diskussion med Esteban. Jeg tror, det drejer sig om politik. Nogle enkelte ord forstår jeg. Jeg benytter lejligheden til at studere ham. Han er ikke ret høj, måske som jeg uden sko på. Hans hår er langt og blankt, og han har bundet det i en hestehale i nakken. Nogle hårtotter har revet sig løs og bølger let langs øret. Øjnene ligger dybt i ansigtet, og de er mørke og intelligente. Der brænder en ild inden i dem, og jeg forestiller mig, hvordan han kunne få mit indre til at gløde ved at se på mig med dette blik. Patrick forsøger at involvere mig i en samtale, men jeg vil hellere betragte Alvaro. Alvaro. Jeg kan ikke lide navnet. Det passer ikke til den smukke mand, der sidder over for mig. Jeg må finde et kælenavn til ham, for jeg bryder mig ikke om hans navn, og det står mig fuldstændig klart, at jeg ikke er færdig med ham, men kun lige begyndt. Samtalen er slut. Esteban og Alvaro dasker til hinanden og griner, og jeg tror, Stella spørger, om de vil med videre. Vi betaler sammen, jeg rækker Esteban en håndfuld sucres, men han ryster på hovedet. Jeg takker ham for måltidet, og vi rejser os. Patrick, Tisi og jeg sætter os på bilens lad for at køre tilbage til pensionatet i Estebans pickup. Men jeg kan ikke længere se Alvaro og hans venner. Hvor blev de af? Kommer de ikke med? Straks mærker jeg frygten i maven. Pickuppen sætter i gang, vi kører tilbage mod pensionatet, og jeg spejder hele tiden bagud. Luften

er lun og beskidt af støv, og den lugter svagt af brændt affald og gummi. Der er helt mørkt, da vi kører ud af Palomarcado. Jeg kan ikke få øje på nogen bil, ingen billygter i mørket. Vi er alene på vejen, og jeg er bange for, at det er sidste gang, jeg har set den smukke fremmede med det grimme navn. Jeg mærker humøret dale. Det var ikke sådan, denne aften skulle ende. Pickuppen stopper foran pensionatet. Modløs og komplet drænet for energi hopper jeg af og skal lige til at sige god nat og tak for i aften, da en mørk bil med skidt på fronten suser op på siden af os og bremses, så støvet hvirvler omkring os. Mændene fra tavernen hopper ud af bilen. Med ét er trætheden forsvundet. Den smukke fremmede er tilbage. Jeg sender ham et skjult blik, men intet er skjult for ham. Han ser det og smiler tilbage. Stella griber en pose med øl, og vi går om bag ved hovedbygningen og sætter os til rette på verandaens trappe. Esteban og Stella sætter sig på bænken ved siden af døren. Hun putter sig ind til sin mand, han lægger armen om hende, og jeg mærker et lille stik indeni. En af mændene, som jeg ikke fik navnet på, sender en joint på omgang, og da den når mig denne gang, tager jeg et forsigtigt hiv. Det smager krydret og kraftigt, og det brænder i mundhulen, men jeg tager et hiv mere, før jeg sender den videre. Det er, som om der altid er en joint på omgang. Ingen har travlt, ingen bekymrer sig om noget som helst. Lad os tage et hvæs. En eller anden har tændt en gammel ghattoblaster og sat et kassettebånd i. Alvaro fortæller, at gruppen, der spiller, hedder Mano Chao, mens han sætter sig til rette ved siden af mig og fortsætter med at snakke om gruppen, deres musik og budskab med sangene. Han er meget begejstret, det kan jeg mærke. Han gestikulerer med armene, hans mimik er medrivende, øjnene har den samme glød som før. Jeg er enormt betaget af den intensitet og indlevelse, der stråler ud af dem, hans engagement. Han har tydeligvis en mening, men jeg er slet ikke i stand til at forstå de ord, der kommer ud af hans mund. Ligegyldigt, hvor meget jeg forsøger at koncentrere mig om at høre efter, opfatte og registrere dem, danser ordene blot ud af hans mund som bevingede bogstavgrupperinger, og det er så smukt at se på, at jeg i dette øjeblik kan glemme alt andet. Fascineret betragter jeg hans bløde læber, og båret af en hidtil ukendt længsel forestiller jeg mig, hvordan det ville være, hvis han kyssede mig. Forestiller mig, hvordan disse smukke, bløde, velformede læber afsøger min hud med hungrende kys. Forestiller mig, hvordan disse kys brænder på min hud. Jeg er helt varm indeni, overalt, og jeg ved ikke, om det skyldes jointens virkning eller hans tilstedeværelse så tæt, så tæt på mig, men jeg føler mig tung og afslappet og glad og fuldstændig uden bekymringer. Glemte er det derhjemme. Den hast, jeg tog af sted i. Mor og Jakob. Alt sammen glemt. Mine øjenlåg bliver tunge, og jeg er bange for, at jeg ikke kan åbne dem igen, hvis jeg lukker dem. Kan ikke blinke. Må ikke blinke. Pludselig har jeg lyst til at le, befriende, uhæmmet og fantastisk. Jeg ser på Alvaro, og det går op for mig, at han ligner en indianer. Jeg beslutter, at det lige præcis er det, jeg vil kalde ham. Indianeren. Jeg fortæller ham det. "Hvad? Kan du ikke lide mit navn? Hey, Manuel, Blanca kan ikke lide mit navn", siger han på engelsk til en af de andre og lader, som om han er fornærmet. Så prikker han mig på knæet med en spids pegefinger og siger: "Så vil jeg kalde dig Blanca." Han griner og lader sin hånd hvile på mit knæ. Ganske naturligt. Som om han end ikke selv bemærker det. Som om det var det mest naturlige i verden. Han vender hovedet og kigger ind i mig, ser på sin hånd, den på mit knæ og kigger igen på mig og ind i mig som for at vise mig, at han udmærket er klar over, at hans hånd ligger der. Han smiler, så hans hvide tænder skinner i mørket. Jeg er ved at gå i opløsning indeni. Varme, sommerfugle, betændelse, begær, alting svulmer op i mig ved hans berøring, og jeg læner mig forsigtigt op ad ham og indånder hans karakteristiske duft af indianer, mens mine indvolde slår knuder på sig selv. Jeg aner ikke, hvor lang tid der går. Det føles som en halv evighed; men da jeg kigger på mit armbandsur, ser jeg, at der ikke en gang er gået en time, siden vi satte os her på trappen. Jeg fatter det ikke. Vi er blevet sultne. Selv efter det overdådige aftenmåltid tidligere på aftenen stiger mundvandet ved snakken om noget at spise. En sender en pose frugtkarameller rundt, og den søde, klistrede masse føles guddommelig mod min gane, og den får mundvandet til at løbe i min tørre mund. Indianeren puffer til mig og siger: "La leona", og så griner han og forklarer mig på engelsk med en uimodståelig spansk accent, at de kalder hungeren La leona. "Du ved, når du har røget pot, så bliver du sulten. Det er La Leona, hunløven, på jagt." Og så griner han igen. De begynder igen at tale spansk med hinanden, og igen formoder jeg, at det drejer sig om politik. Deres ansigter bærer atter denne alvor, og jeg tænker på, hvor det kommer fra, siden

det forfølger et helt folk. Jeg sidder stille, mærker tyngden i kroppen og kulden krybe op langs ryggraden samtidig med varmen fra Indianerens krop ved min side. Han har flyttet hånden fra mit knæ og lagt sin arm om mig. Jeg kunne blive siddende her for evigt. En umådelig træthed trænger ind i mig, og jeg falder helt sammen. Som en pose af hud, med indvolde uden knogler. Efter en tid vender Indianeren sig, løfter min hage med en pegefinger og ser på mig. "Og du skal vist i seng", siger han og hjælper mig på benene. Han stikker mig en krøllet papirlap med et nummer på, ser igen ind i mig, dybt og faretruende fortroligt og kysser mig med let åben mund på mine læber. Varmt og blødt i mørket. "Ring til mig, når du kommer til Guayaquil. Jeg vil se dig igen", siger han med en tone, så jeg ved, at det er sådan han vil have det, og sådan det bliver. Jeg kommer på benene og går med usikre skridt mod døren, vender mig med hånden på dørkarmen for at holde balancen. "Adiós, Blanca", siger han og smiler. "Sweet dreams." Jeg går ind, op ad trappen, finder soverummet og uden at ænse, om der ligger andre i rummet, finder jeg min seng, smider mig på den uden at tage tøjet af og falder straks i en tung, drømmeløs søvn. Jeg er tilbage i Quitos larm og mødes med Karen som aftalt. Hun stråler af entusiasme og træthed, og hun er en stor kontrast til mig. Mens vi går langs med Parque El Ejido, kigger hun nærmest febrilsk til siderne, vender og drejer sig og suger alle indtryk til sig. Busser og biler og kabelvogne drøner forbi os på den firesporede vej, mens vi går i palmernes skygge, og fra nogle af dem vinker og pifter folk til os. Jeg ranker ryggen og smiler tilfreds. Inde i parken er græsset grønt, og jeg tænker, at jeg gerne vil gå på det med bare fødder. Jeg hjælper hende med taskerne og rygsækken. Hun sveder i sine rene sneakers og stramme jeans. Sveden perler på hendes hvide pande, og der er mørke skjolder under armene. De er også hvide, armene. Det er tydeligt, at hun er ny. Det minder mig om mig selv for halvanden uge siden. Tænk, at det kun er så kort tid siden. Tanken bringer mig væk fra gensynsglæden. I starten var min hud lige så hvid som Karens. Så blev den øm og rød og skallede i tynde, skrøbelige flager, men nu er den begyndt at blive brun. En lys, gyldenbrun farve, helt anderledes end de herboendes, men alligevel et tegn på, at jeg har været her et stykke tid. At jeg ikke længere er ny som Karen med den iøjefaldende hvide hud. At jeg hører til, næsten. I starten gik jeg også rundt i mine udtrådte Allstars og stramme jeans. Nu bærer jeg flade sandaler på fødderne. Et par af dem med stift mellem tæerne. Jeg fandt dem hos den lille købmand over for Hosteria San Miguel. Det tog lidt tid at vænne sig til dem, men nu er de som groet fast. Min kjole er blå og stram foroven og let med flæser i kjolens skørt, der flagrer i bevægelsen, når en bil kører forbi. Ligesom de lokale kvinders kjoler. Jeg har bare skuldre, og Karen rører ved min overarm. "Du er blevet brun, smukke." Hun er distraet og fjerner hurtigt hånden igen blot for at fortsætte med at vende og dreje hovedet for ikke at misse et enkelt lille indtryk. Mens jeg fører hende hen til det lille hotel, jeg har valgt, i nærheden af parken, tænker jeg på, om hun også lægger mærke til forskellen mellem os. Det gør hun sikkert ikke, tænker jeg og lader blikket vandre mellem biler og busser på vejen. Der er mange af dem, og de oser og larmer. Vi skal næsten råbe for at overdøve trafikken, så vi tier, mens vi går det sidste stykke til hotellet. Det er lidt dyrere, end jeg havde planlagt, men jeg vil fejre, at vi er her sammen. Det er starten på vores rejse. Vores fælles rejse. Jeg fortæller hende ikke, at min rejse allerede er begyndt, for hun er så ivrig og glad, at jeg ikke vil spolere hendes følelse. Inden hun går i bad, siger jeg til hende, at hun skal værdsætte bad på værelset. "Det er et særtilfælde, du skal ikke vænne dig til det", griner jeg, og jeg kan se på hende, at hun ikke er klar over den luksus, et bad på værelset betyder. Karen er forkælet. Hun har altid haft det hele, tænker jeg. Hun har aldrig måttet undvære, og derfor tager hun tingene for givet. Karen lader døren stå på klem, da hun går ud på badeværelset. Jeg kan høre, hvordan hun klæder sig af. Tøjets raslen, bare fodsåler på gulvet. Hun nyrer ganske stille. Jeg smider min taske ved dobbeltsengen, der næsten fylder det hele. En gammel kommode i mørkt træ er der også blevet plads til. Orange gardiner, brunt gulvtæppe, der er så groft, at det stikker, når man går med bare fødder på det, mørke oliemalerier på væggene, et krucifiks over sengen og naturligvis badeværelset. Også her lugter der let muggent, glemt; og selvom det kun er ganske svagt, formår duften af nyvasket tøj, der er tørret i vinden, ikke at fortrænge den. Jeg tænker på, om det er landets lugt. Vores tasker flyder på det sparsomme gulvareal. Jeg står mellem dem. Jeg er et stykke bagage, der fragtes fra sted til sted uden anden modvilje end den naturlige tyngde. Åh, jeg sukker dybt, lader mig falde tungt på gulvet ved sengen og læner mig op ad sengekanten. Hvilken

befrielse at være her, så langt væk fra alt det kendte og alle dem, der kender mig. Jeg pakker nogle få ting ud og gør værelset til mit. Vandet løber ud af hanen på badeværelset, og jeg kan høre Karens tilfredse suk gennem den halvt lukkede dør. I lommen på mine 501 finder jeg en lille smule pot, som Patrick gav mig den sidste aften, og den Supermaxi-bon, hvorpå pensionatejerens navn står; og stemningen puster mig i øret, så jeg falder i staver. Den støvede landevej. Vinden, der hvisker i hibiscusbuskene. Det første hiv, den tunge, krydrede smag og den efterfølgende tyngde i kroppen. Indianeren. Hans hånd på mit knæ. Min afrejse stod i travlhedens tegn. Med nød nåede jeg den overfyldte bus, der førte mig tilbage langs hovedvej 21 til Quito. Jeg nåede ikke at sige farvel til Patrick og Tisi. Tisi og jeg udvekslede rejseplaner, eller det vil sige, jeg gav ham Karens rejseplan, for jeg har ikke nogen. Patrick og Tisi sidder i min hukommelse som skikkelser på store sten i eftermiddagens langsomt aftagende varme. Jeg husker Patrick på verandaen. Hvordan vores skuldre rørte ved hinanden, når jeg trak vejret. Denne fornemmelse og fornemmelsen af Indianerens brede hånd på mit bare knæ. Så forskellige. Mindet om Patrick vækker noget, der får mig til at trække mig tilbage, ind i mig selv. Noget velkendt, jeg ikke kan lide. En trang til at spole tilbage og slette. Og mindet om Indianeren får mig til at ønske mig tilbage igen og igen og igen og gennemleve det hele en gang til. Varmen i kroppen og rødmen i kinderne, da hans blik suger mig til sig. Fornemmelsen af hans hånd lige der på mit knæ igen. Det elektriske stød, indvoldene, der slår knude på sig selv. Igen og igen, og et ganske kort øjeblik hopper tarmen, og der bliver plads til endnu en lille knude. En pludselig vished breder sig inden i mig. Med et ved jeg, at jeg vil møde dem begge igen. Patrick og Indianeren. Det er, som om der er en usynlig sammenhæng mellem de to. Jeg føler mig fanget mellem to modstridende følelser, men det forsvinder, da Karen kommer gennem døren med et håndklæde slået om torsoen og vådt hår, der drypper på gulvtæppet. Hun griner i sit hvide ansigt, omkranset af det korte, mørke hår, der stritter til alle sider.

Astrid er 25 år og har netop afsluttet læreruddannelsen, da hun pakker sin rygsæk og rejser til Ecuador for at udforske landet.

Mens hun venter på, at veninden Karen skal ankomme, møder Astrid Indianeren, som hun hovedkulds forelsker sig i. Men spørgelserne hjemmefra indhenter hende, og snart er Astrid tvunget til at agere.

Feber er ikke kun en psykologisk roman, der skildrer en ung kvindes kamp mod sine indre demoner. Det er også en generationsroman om 90'ernes backpackerkultur.

En velskrevet debutroman om Astrid, der på en eventyrlig rejse rundt i Ecuador, bliver nødt til at gøre op med spørgelserne hjemme i Danmark, før hun kan komme videre med livet og kærligheden; et stemningsfyldt tidsbillede fra 1990'ernes rygseturisme. Bibliotekerne

En smuk og lidenskabelig skildring af både landet Ecuador og Astrid og Indianerens kærlighed. Beskrivelserne af landskaberne er intense og levende; det er som selv at deltage i Astrids rejse. Portrættet af Astrid er indfølelsefuldt og medrivende. Litteratursiden

Anita Albers forstærker at servere en historie, så det rykker. Sproget er smalt, skarpt, sat flot op og uendelig meget præcist. Bogsyn ☐

Feber danish edition Ebooks - osgratbillton.ml Ebooks - At Fever-Tree, we create the best-tasting mixers to complement the world's finest spirits. Big article in Fiske-feber - Ebro Monster Hunt - ... til diabetisk fodsmerter og brændende fødder (Danish Edition) eBook: Carol af en form for svaghed eller feber, der forekommer med hyppige intervaller. Feber danish edition Ebooks - osgratbillton.ml Ebooks - stamps.dk Visual Phrase Book Danish - Hvid feber (Audio Download): Amazon.in: Pia Tafdrup, Nordisk Forlag A/S Version: Unabridged; Publisher: Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A/S; Release Date: 17 October 2017; Language: Danish, Danish; ASIN: B07K8W4QLH Books, art & collectibles & middot; Amazon Web Services Scalable Cloud Computing Tulip Fever (2017) - IMDb - ritter sport sommer edition folie på bil Til betalingmoders røst er den spædes fryd libratone live lyd denmark first choice book & middot; hvor mange hedder bertram. Denmark approves controversial refugee bill allowing police - Asian sexual fetishism, sometimes called an Asian fetish, is a variety of sexual fetishism The term "yellow fever" describes someone who is inflicted with a disease,. women who came to the country in the 1970s to marry Danish men they had. Editions Didier Millet. p. Retrieved 21 August 2017 – via Google Books. Feber (in Danish): Amazon.co.uk: Anita Albers - Vil du læse MALEBOG: FROST FEBER (kollo 6)-bogen i PDF-format online? Et godt valg! Denne bog er skrevet af forfatter none. Med webstedet swcatania.it Danish Standard - The replacement of Danish affixes Many Danish loanwords contain affixes of categories replace -er with -ur, e.g. fepurfever' (Dan. feber) (Hagstrom 1977, 45 ff.). For instance, in the Service Book we find: Vzer tokkum T zer instead of Vit Vespando - Liebherr manufactures an extensive range of mobile cranes: All-terrain mobile cranes, telescopic truck-mounted cranes and heavy duty lattice boom cranes. Englen med æselørerne (Danish Edition) - LinkedIn Rygizutunafu.tk: Nle christ de calvin jsus et jsus christ french - My new book Pike Fever is now fully distributed through all channels. The english, swedish and danish version is published by Outdoor Consult and the

---

Relevant Books

[[DOWNLOAD](#)] - Finding My Special Place

[[DOWNLOAD](#)] - A Forbidden and Explicit Swinging Story: Masquerade (MFM Reverse Harem Explicit Romances Book 12) free pdf, epub

---

[[DOWNLOAD](#)] - Trail To Destiny (Wheels of Destiny Trilogy Book 1) pdf

---

[[DOWNLOAD](#)] - Download book Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor and the Process of Islamization from the Eleventh Through the Fifteenth Century free epub

---

[\[DOWNLOAD \]](#) - Book Schoolboy's War in Sussex free online

---